

Mažojo Triušiuuko sniego senis

Mažasis Triušiuukas buvo labai susijaudinęs. „Sode pilna sniego“, – cyptelėjo jis. „Surenkime varžybas! – šūktelėjo vyresnioji Triušiuuko sesutė. – Laimės tas, kurio sniego senis bus gražiausias.“ Vyresnysis Triušiuuko brolis nusijuokė: „Mažasis Triušiuukas per mažas nulipdyti sniego seni.“ Triušiuukas net pyktelėjo. „Visai ne per mažas“, – atkirto jis.

Mažasis Triušukas stebėjo, kaip brolis letenėlėmis susižeria truputį sniego, sulipina iš jo rutulį ir ima ridenti jį žeme. Sniego rutulys ėjo vis didyn, kol pasidarė beveik tokio pat dydžio kaip Mažojo Triušuko galvelė.

„Atrodo, visai paprasta“, – pasakė Mažasis Triušiuukas.
Jis irgi susižėrė šiek tiek sniego ir sulipdęs rutulį ėmė ridenti. Ak!
Triušiuukas pargriuvo ir jo sniego rutulys subyrėjo. „Oi, – pratarė
Triušiuuko brolis. – Tau visai nesiseka daryti didelio sniego rutulio.“

Mažojo Triušiuکو sesutė nulipdė savo sniego senį ir ėmė jį puošti. Ji užrišo violetinį šaliką jam ant kaklo ir užmaukšlino seną vilnonę kepurę. „Jei nori, gali įtaisyti jam šitą morką, bus nosis“, – pasiūlė Mažajam Triušiuکui sesutė.

Mažasis Triušukas pamėgino atsargiai išpausti morką
sniego seniui į veidą, kad šis turėtų nosį. Bet Triušukas
truputį per stipriai pamygo ir sniego senio galva susvyravo.
„Mažasis Triušuk! – sušuko sesutė. – Tu gadini mano sniego senį!“

